

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2006 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący SSR (del.) Witold Rękosiewicz

Protokolant Janina Kuberska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2006 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego „E -K ”

Spółka jawna K i Spółka z/s w Ś

przeciwko Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 czerwca 2004r. nr DPE/2279/1/2004.

Oddala odwołanie.

SSR Witold Rękosiewicz

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.06.2004r. nr DPE/2279/1/2004 Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe E -K Sp. j. K i Spółka z/s w Ś (PHU E -K) winne jest naruszenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi z uwagi na wprowadzenie do obrotu przez

stację paliw oleju napędowego i benzyny bezołowiowej 95 o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami. Z tego tytułu Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 40.000 zł. co stanowi 0,87 % przychodu uzyskanego w 2003r. przez tę firmę z działalności koncesjonowanej.

Decyzję swoją Prezes URE oparł na ustaleniu, że w toku kontroli prowadzonej przez L Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej na stacji paliw w R należącej do PHU E -K stwierdzono, iż oferowane do sprzedaży paliwa nie spełniają norm jakościowych.

Oceniając przedstawione w postępowaniu administracyjnym przez PHU E -K świadectwa jakości Prezes URE uznał, że z ich treści nie wynika, iż dotyczą one tej partii paliwa, z której pobrano próby do kontroli. Świadectwo dotyczące benzyny bezołowiowej nie zawierało informacji o laboratorium, które je wystawiło, miejscu pobrania próby, normach wg których przeprowadzono badanie oraz podmiotu zlecającego jego przeprowadzenie. Świadectwo dotyczące oleju napędowego nie zawierało numeru faktury, do której się odnosiło i nazwy podmiotu, któremu wydano paliwo. Porównanie parametrów paliw podanych w świadectwach z informacjami uzyskanymi na podstawie badań wskazało na istnienie rażących różnic jakości badanych paliw. Na tej podstawie Prezes URE uznał, że PHU E -K nie dopełniło należytej staranności w prowadzonej koncesjonowanej działalności gospodarczej wprowadzając do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami naruszając warunek 2.2.3. udzielonej koncesji i na podstawie przepisów ustawy z dnia 10.04.1997r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2003r. nr 153, poz. 1504 ze zm.) wydał zaskarżoną decyzję.

PHU E -K w złożonym odwołaniu zarzuciło zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 56 ust. 1, pkt 12 ustawy Prawo energetyczne) przez błędne przyjęcie, że w sprawie istnieje podstawa do nałożenia kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków koncesji względnie art. 56 ust. 6 w/w ustawy poprzez nałożenie kary pieniężnej w wysokości niewspółmiernej do

stopnia zawinienia i bez uwzględnienia dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych ukaranego podmiotu. Na tej podstawie powód wnosił o uchylenie decyzji w całości lub jej zmianą przez obniżenie wysokości kary pieniężnej. W uzasadnieniu odwołania wskazano, że warunkiem nałożenia kary w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego jest wykazanie zawinionego działania polegającego na nieprzestrzeganiu wynikających z koncesji obowiązków. W ocenie powoda fakt sprzedaży paliwa nieodpowiadającego normom jakościowym w oderwaniu od winy sprzedawcy i ustalenia czy wiedział on lub mógł wiedzieć, że zakupione paliwo nie spełnia norm jakościowych uzasadnia nałożenie kary pieniężnej.

Powód stwierdził, że w postępowaniu administracyjnym przedstawił świadectwa jakości otrzymane od dostawców razem z paliwem. Wyjaśnił, iż świadectwo dotyczące jakości benzyny posiadało pieczętki dostawcy, a nie pośrednika, od którego zakupił paliwo. Wskazał też, że świadectwa otrzymane w zw. z dostawami nie budziły wątpliwości swym wyglądem, a zlecona przez powoda wyrywkowo kontrola potwierdziła odpowiednią jakość paliwa. W ocenie powoda dochował on aktów staranności wymaganych dla odbiorcy jako bezpośredniego dostawcy paliwa na stacji benzynowej w celu ustalenia, czy zakupione paliwo jest dobrej jakości i spełnia wymagania określone normami.

Powód podniósł również, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji pozwany ograniczył się do faktu, że badane paliwo nie spełniało norm jakości nie wykazując winy powoda lub jego pracowników jako odpowiedzialnych za wprowadzenie do sprzedaży paliwa niskiej jakości.

Ponadto powód wskazał, że przy ustaleniu wysokości kary pieniężnej Prezes URE powinien uwzględnić treść przepisu art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego i wskazał, iż wymierzona kara pieniężna jest rażąco niewspółmierna i niesprawiedliwa co stanowi naruszenie w/w przepisu i naraża przedsiębiorstwo na likwidację.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania. W pełni potwierdził stanowisko zaprezentowane w swojej decyzji. Wskazał, że powód sprzedawał benzynę i olej napędowy, których parametry znacznie odbiegały od określonych w załącznikach 1 i 2 do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dn. 17.12.2002r. w sprawie szczegółowych wymagań jakościowych dla niektórych paliw ciekłych (Dz. U. nr 229, poz. 1918). Postępowanie takie było naruszeniem obowiązku określonego w pkt 2.2.3. koncesji udzielonej powodowi co uzasadniało wymierzenie kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Jednocześnie pozwany zaznaczył, że ustalone w postępowaniu administracyjnym fakty są bezsporne a przedstawione przez powoda certyfikaty jakościowe nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że dotyczą skontrolowanego paliwa i którego paliwa dotyczą przedstawione faktury. Prezes URE podkreślił, że świadectwa jakości nie zawierały numeru faktury, do której powinny być dołączone, nazwy odbiorcy, czytelnych danych dotyczących laboratorium przeprowadzającego badania. W ocenie pozwanego oznacza to, że powód przy zakupie paliwa nie wyegzekwował od dostawcy czytelnych i nie budzących wątpliwości świadectw jakości paliw co mogłoby zapobiec naruszeniu warunków koncesji. Oznacza to, że nie dochował należytej staranności w prowadzonej działalności i z winy nieumyślnej naruszył określony w koncesji obowiązek wprowadzając do obrotu paliwo niewłaściwej jakości.

Odnosnie pozostałych podniesionych przez powoda argumentów stwierdził, że przy wydaniu decyzji brał je pod uwagę. Powołał się przy tym na przepis art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego celem wykazania, że zarzuty powoda dotyczące rozmiaru wymierzonej kary pieniężnej i nie są słuszne.

Na rozprawie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe. Powód stwierdził, że nie ma możliwości sprawdzenia jakości odbieranego w hurtowni paliwa i opiera się na przedstawionych przez dostawcę świadectwach jakości. Pozwany wskazał, że powód może na podstawie łączącej go z hurtownią paliw umowy żądać każdorazowo od dostawcy pisemnego potwierdzenia o właściwej

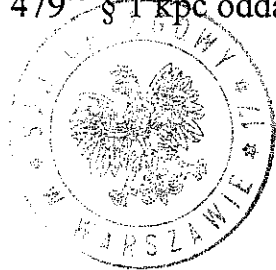
jakości paliwa celem dochodzenia swych roszczeń w przypadku stwierdzenia, iż paliwo nie odpowiada wymogom jakościowym. Wyjaśnił też, że badanie paliwa przeprowadzono w oparciu o normy z 2002r. więc podnoszony przez powoda zarzut zmiany parametrów jakościowych nie ma w sprawie znaczenia.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Powołane w zaskarżonej decyzji okoliczności faktyczne dotyczące wprowadzenia przez powoda do obrotu paliw niespełniających norm jakościowych są bezsporne. Strona powodowa nawet ich nie kwestionowała wskazując jedynie, że nie ponosi odpowiedzialności za niewłaściwą jakość sprzedawanych paliw. Powód przedstawił świadectwa jakości paliw, które otrzymał od dostawcy towaru wraz z paliwem i fakturą. Jednocześnie z zebranego materiału dowodowego wynika, że powód przy odbiorze towaru nie przeprowadził żadnych badań jakości paliwa tłumacząc się brakiem możliwości technicznych i niezbędnych do tego środków. W tym stanie w ocenie Sądu uznać należało, że odbierając paliwo powód nie dochował należytej staranności i przyjął na siebie odpowiedzialność za jakość zakupionego paliwa. Z dołączonych do dostawy świadectw jakości nie wynika bowiem, że dotyczą one towaru zakupionego na podstawie faktur z dn. 14 i 18.08.2003r. (k. 33 i 35 akt adm.). Świadectwa jakości (k. 41 i 42 akt adm.) sporządzone zostały w dniach 11 i 13.08.2003r. i dotyczą niezidentyfikowanych partii paliw. Z ich treści oraz z treści faktur nie wynika, że dotyczą tego samego towaru, który powód odebrał z hurtowni. Ponadto z uwagi na datę badania nie można wykluczyć, że w okresie między badaniem, a sprzedażą w wyniku działań innych osób jakość paliwa nie uległa zmianie. W sytuacji jednak gdy przy odbiorze paliw powód nie zadbał o dochowanie aktów staranności, obrazujących jakość odbieranego własnym transportem paliwa na nim w ocenie Sądu ciąży odpowiedzialność za wprowadzenie do obrotu paliwa złej jakości. Powód nie udowodnił bowiem jakiej jakości było paliwo, które odebrał w dostawie będącej następnie przedmiotem kontroli. Przejął zatem na siebie odpowiedzialność za to, że paliwo spełnia wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra

Gospodarki z dn. 17.12.2002r. w sprawie szczegółowych wymagań jakościowych dla niektórych paliw ciekłych (Dz. U. nr 229, poz. 1918). Wobec tego, skoro w wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, że wprowadzone do obrotu paliwo nie spełnia wymogów jakościowych, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa. Z uwagi na fakt, że działanie takie stanowi naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi zdaniem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydana przez Prezesa URE decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów. Odnośnie wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego może ona sięgać nawet 15 % przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Mając na uwadze, że fakt nieprzestrzegania obowiązków wynikających z koncesji został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość, zdaniem Sądu ustalenie kary pieniężnej na poziomie nie przekraczającym 1 % przychodu przedsiębiorcy nie tylko nie jest zbyt wygórowane ale jedynie symboliczne. W tych warunkach obniżenie wysokości kary pieniężnej, nałożonej zaskarżoną decyzją, doprowadziłoby do wyeliminowania jej celu prewencyjnego, który ma oddziaływać nie tylko na powoda ale również na innych przedsiębiorców prowadzących tego rodzaju działalność koncesjonowaną.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, działając na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc oddalił je jako bezzasadne.

SSR Witold Rękosiewicz

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność

Sekretarz